

[Ernst Christiansen.]

håb, at vi, når vi engang skal foretage en revision af hele det lovkompleks, som blev vedtaget sidste efterår, kan komme bort fra denne afgift. Men så længe vi har den, er det logisk at tage fjernsynsapparater med, og det vil jo ikke blive så forfærdelig mange fjernsynsmodtagere, det kommer til at dreje sig om.

Jeg vil her udtale min beklagelse over, at den højtærede finansminister har gennemført en begrænsning af produktionen af fjernsynsmodtagere, det første år til 1 500 apparater. Det er en restriktion, som er meget beklagelig, også fordi den ikke samtidig er fulgt af og heller ikke kan følges af nogen kontrol. Det er en restriktion, der vil betyde en særdeles effektiv fordyrelse af de fjernsynsmodtagere, der kommer frem på markedet. Jeg kan kun sige, at det eneste, der kunne forsoner mig med den, er, at jeg tror, det ikke vil være muligt at opretholde denne begrænsning ret længe.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om lovforslagets § 3, der går ud på, at det påhviler sælgere af fjernsynsmodtagerapparater at give statsradiofonien oplysning om købernes navne m. m. Det er en særdeles fornuftig bestemmelse. Der er nu fastsat en fjernsynslicens på 50 kr., og ved at sætte denne § 3 ind i loven undgår man det, man kunne kalde plankeværkskiggere. Men når jeg nævner det her, er det, fordi jeg gerne vil benytte lejligheden til at henstille til den højtærede minister, der jo forøvrigt selv har et så overordentlig fortræffeligt kendskab til radiofonis problemer, at overveje — og han kunne måske også få sin kollega, finansministeren, til det —, om der ikke var grund til ved lejlighed at få en tilsvarende bestemmelse gennemført for salget af radiomodtagere. Det er ganske urimeligt, at der her i landet er 100 000 eller flere lyttere, der undrager sig betaling af radiolicensen. Plankeværkslytternes antal er stort, og de penge, de undrager sig at betale, må de andre lyttere udrede. Jeg synes, det ville være rimeligt at gennemføre en tilsvarende ordning for salget af radiomodtagere. Det ville også bevirke, at man undgik et stort administrativt apparat. I øjeblikket er det sådan, at hvert efterår går jagten på plankeværkslytterne ind. Det betyder, at hvert efterår udskrives der 60 000 kartotekskort, som sendes til 3—4 af landets politikredse, hvorefter politibetjente begiver sig rundt i landsbyer og købstæder og måske også i Københavns gader for at lede efter plankeværkslyttere. Og det er slet ikke nogen for-

gæves jagt. Der produceres 10 000 politirapporter over sådanne småforbrydelser, og der indkasseres et bødebæleb på et par hundrede tusind kroner. Bødebælebet kan vel dække statsradiofonis omkostninger til jagten, men den tid, der medgår til affattelsen af de mange tusind politirapporter, synes jeg kunne være anvendt på bedre måde. Overhovedet synes jeg, det ville være rimeligere at undgå hele dette store administrationsapparat. Som det er nu, er det en ting, der gentager sig hvert år, og jeg finder, at der burde gøres noget for at undgå det; en paragraf som § 3 i dette lovforslag, enten knyttet til den lov, der vedrører afgiften på radiomodtagere, eller radioloven, ville være en effektiv foranstaltning. Jeg tilføjer, at i andre lande har man sådanne bestemmelser, og i Norge er de endda mere vidtgående.

Jeg henstiller til den højtærede minister at være opmærksom på dette spørgsmål. Der bliver nok på et eller andet tidspunkt en anledning til at komme nærmere ind på det.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag.

Villemoes: Når man læser den betænkning, folketingsudvalget har afgivet den 30. november i år over dette lovforslag, får man så afgjort et uhyggeligt indtryk af de alvorlige vanskeligheder, radiobranchen er inde i, et forhold, som også det ærede medlem hr. Ernst Christiansen for et øjeblik siden omtalte. I disse tider er det selvfølgelig besværligt for mange at få det til at løbe rundt, og adskillige må holde op at anskaffe nogle ting, som de måske bedre kan undvære end visse andre ting. I alt fald forstår jeg disse vanskeligheder, og jeg forstår også begrundelsen for dem. Under normale forhold ville der vel også nok have været anledning til at tage disse redegørelser op til nærmere undersøgelse og drøftelse, men det, det her drejer sig om, er jo omsætningsafgiften til staten, og da den gældende lovbestemmelse om en 15 pct.s afgift af radiomodtagerapparater udløber med udgangen af marts måned, er det givet, at der allerede kort efter nytår vil fremkomme lovforslag på dette område. Og da der vel bør være lignende afgifter af fjernsynsmodtagerapparater som af radiomodtagerapparater, finder mit parti og jeg — ligesom iøvrigt, forstår jeg, det store flertal i det andet høje ting og også den ærede ordfører for socialdemokratiet her i tinget —, at vi bør fremme det foreliggende lovforslag. Vi er jo blandt de første, ja, vel i de nordiske lande det første land, der